

Любі друзі! Багато народів захоплюються героїзмом і мужністю українського народу. Тож, ми вже зараз повинні працювати для відбудови, щоб і надалі прославляти нашу неймовірну Батьківщину.

Знання - це наша сила!

Коли лунає сирена-направляйтесь в укриття! Бережіть себе!

Шановні учні! Нагадую, що на виконанні вами завдання чекає моя електронна пошта:

kvasha.n.v@gmail.com або Вайбер чи Телеграм за номером: 093-74-98-200,

але не пізніше 20:00

Урок № 21

Дата: 10.11.2023

Тема: Боротьба за збереження національної ідеї в українській культурі XIX-XX ст.

Мета: охарактеризувати боротьбу за збереження національної ідеї в українській культурі XIX-XX ст.; розвивати аналітичне мислення, професійні навички, пам'ять, мислення; виховувати інтерес до спеціальності.

Хід уроку:

Україна завжди славилася виконавцями вокального мистецтва. Проте найталановитіші з них - С. Крушельницька (1872-1952) А. Нежданова, (1853-1922) О. Мишуга (1873-1950), аби мати можливість повністю розвинути свій талант, ішли прославляти сцени кращих театрів Росії (Санкт-Петербург, Москва), Італії (Мілан), Франції (Париж) та інших країн, де досягли визнання в мистецькому світі. При цьому видатні виконавці ніколи не припиняли зв'язків з Україною. На початку XX ст. з великим успіхом виступала в країнах Західної Європи та Америки Українська хорова капела під керівництвом талановитого музиканта і диригента Олександра Кошиця (1875-1944).

Наполеглива діяльність національної еліти довела, що українська культура не лише не була знищена царськими заборонами та утисками, а й розвинулась в усіх її жанрах, створивши твори світового зразка. Саме через розвиток духовних, культурних цінностей, здобуття освіти, наукових знань та поширення просвітництва пролягає шлях до національно-державного відродження.

Вже в середині XIX ст. і особливо після скасування кріпацтва розвиток шкільництва та народної освіти в українських землях не відповідав ні історичним, ні суспільним реаліям. Адже освіта, знання, наукове мислення -це той ґрунт, на якому примножувались інтелектуальний прошарок та національна духовна еліта. Але національна школа перебувала в занедбаному стані. У Підросійській Україні, зокрема, шкільна освіта була зросійщеною, в Галичині - спольщеною, на Закарпатті - змадяризованою.

Відсутність національної школи в українських землях у середині XIX ст. призводила до того, що переважна частина українських дітей могла отримувати освіту лише чужою мовою. Винятком було функціонування "недільних" шкіл, що проіснували з 1859 до 1862 р. за підтримки прогресивної частини української інтелігенції, яка зробила спробу впровадити українську мову як навчальну. Для цієї справи Т. Шевченко підготував та видав "Буквар южнорусській", П. Куліш - "Граматику", О. Кониський та Ю. Степовик - арифметичні збірки "Шотниця". У 1862 р. М. Костомаров широко поставив справу видання українських шкільних підручників, але урядові заборони поклали край його починанню. І хоч в Україні протягом майже трьох років існували україномовні "недільні" школи (всього понад 110), вони не відіграли вирішальної ролі в шкільній справі.

Зважаючи на суспільні потреби, вимоги прогресивних кіл країни, царський уряд у 1864 р. здійснив реформу народної освіти, згідно з якою початкова освіта ставала доступною для дітей усіх станів. Усі типи початкових шкіл були перетворені на народні училища. Працювали вони за єдиними програмами: вчили закону Божому, читанню, письму та чотирьом арифметичним діям. У двокласних початкових училищах з п'ятирічним терміном навчання передбачалося вивчення історії, географії та малювання.

З 1872 р. початкові повітові училища були переведені на шестирічний термін навчання, розширювалося і коло предметів: геометрія, креслення та природничі дисципліни. Значну роль у поширенні освіти відігравали земства, які відкривали та утримували початкові школи, організовували учительські курси. У Лівобережній Україні в 1897 р. функціонувало близько 17 тис. початкових шкіл усіх типів, що охоплювали навчанням лише третину дітей. Писемність населення становила в середньому 24%.

Середню освіту, як і раніше, давали гімназії - повні (семикласні) та прогімназії - неповні (чотирикласні). Гімназії поділялися на класичні та реальні. Класичні давали гуманітарну підготовку і пільги для вступу до університетів без іспитів. Програма реальних гімназій передбачала вивчення здебільшого природничих наук. Їх випускники могли продовжити освіту у вищих технічних навчальних закладах.

Наприкінці XIX ст. в Наддніпрянщині було 129 гімназій і 19 реальних училищ. У західноукраїнських землях церковні та початкові школи також були реорганізовані в народні училища і передані до відомства цивільних органів. Їх кількість була невеликою, тому в окремих районах до 76 % населення було неписьменним. Це й не дивно: одна українська школа припадала на 820 тис. населення, тоді як одна школа з польською мовою навчання - на 30 тис. До того ж у цьому регіоні не було жодного реального училища, середнього або вищого професійного навчального закладу. Львівський університет давав освіту польською мовою, Чернівецький - німецькою. У закарпатських школах проводилася політика мадяризації. У Наддніпрянщині розвиток економіки стимулював появу професійної освіти - ремісничих, промислових сільськогосподарських, комерційних училищ, учительських семінарій та курсів професійної підготовки.

Відбулися суттєві позитивні зрушення і в галузі вищої освіти. У 1865 р. в Одесі було відкрито Новоросійський університет. Якщо на цей рік в університетах Харкова, Києва та Одеси навчалось близько 1200 студентів, то в середині 90-х років - вже понад 4 тис, які здобували освіту на історико-філологічному, фізико-математичному, юридичному та медичному факультетах. За університетським статутом 1863 р. цим закладам надавалася автономія: розширювалися права університетських рад, професорських колегій, але в 1884 р. всі привілеї було скасовано.

Протягом 1873-1908 рр. відкриваються вищі спеціальні навчальні заклади: ветеринарний (1873) та технологічний (1885) інститути в Харкові, політехнічний (1898) та комерційний (1908) інститути в Києві і вище гірниче училище (1899) у Катеринославі. На 1916 р. загальна кількість студентів цих навчальних закладів становила 8537 чоловік, при цьому майже половина з них (4000) навчалася в Київському комерційному інституті. За соціальним станом найбільший відсоток студентів цих вузів належав дітям духовенства, військових, купців та міщан, найменший - дітям дворян. Селянським дітям у 70-80-х роках XIX ст. вища освіта була майже недоступною, проте з кінця 90-х років до 1916 р. відсоток таких студентів неухильно зростав.

Отримували освіту у Наддніпрянщині й жінки: середню - в гімназіях та прогімназіях, а також у спархіяльних училищах. Гімназії мали сім класів, восьмий клас був педагогічним і

готував учительок та гувернанток; професійну освіту жінкам давали тільки вчительські семінарії. Існували і привілейовані жіночі навчальні заклади - інститути шляхетних дівчат. Фахівців вищої ланки готували вищі жіночі курси: в Києві (1878-1889 рр., відновлені у 1905 р.), Одесі (1906) та Харкові (1913). У 1907 р. у Києві було відкрито медичний інститут для жінок.

Урок № 22

Дата: 10.11.2023

Тема: Боротьба за збереження національної ідеї в українській культурі XIX-XX ст.

Мета: охарактеризувати боротьбу за збереження національної ідеї в українській культурі XIX-XX ст.; розвивати аналітичне мислення, професійні навички, пам'ять, мислення; виховувати інтерес до спеціальності.

Хід уроку:

Неоцінений внесок в історичну науку зробив М. Грушевський, чия наукова спадщина вражає не лише глибиною висвітлення історичного процесу, а й надзвичайною актуальністю та повчальністю для сьогодення. Його основна наукова праця - багатотомна "Історія України-Руси" у 1998 р. була визнана ЮНЕСКО найгрунтовнішим авторським фундаментальним дослідженням у галузі історії. Він є автором понад 2 тис. наукових праць у галузі вітчизняної історії та літературознавства, серед яких п'ятитомна "Історія української літератури", "Нарис історії українського народу", "Ілюстрована історія України", "Початки громадянства" та ін.

Незважаючи на утиски та жорстокі переслідування української мови, значну роботу з дослідження мови, літератури, фольклору та перекладів проводили П. Житецький, О. Потебня, М. Петров, А. Кримський, Б. Грінченко. Великий внесок у дослідження історії та теорії української літератури зробив І. Франко. Фольклористика та етнографія поповнилися працями М. Сумцова, П. Чубинського, М. Драгоманова.

Уся наукова робота українських учених сприяла розвитку освіти в Україні. І хоч освіта в цілому не задовольняла вимог українського суспільства, насамперед через недоступність отримання знань рідною мовою, її розвиток у другій половині XIX - початку XX ст. дав змогу певній частині українців наблизитися до знань. Освітній і особливо науковий розвиток у Наддніпрянщині дав цілу плеяду видатних учених не тільки українській, а й російській культурі; вони заснували нові напрями в різних галузях знань, відкривали нові погляди про світ, формували наукові школи, які твердо заявили про українську науку як науку національну, а про українців - як про цивілізовану націю, що завершувала процес свого формування, становлення та самоствердження.

Розвиток художньої культури - образотворчого мистецтва та архітектури - тісно вплітався у загальнокультурний розвиток України. Від середини XIX ст. міське будівництво житлового та громадського призначення у зв'язку з пануючим у Європі утилітаризмом переймається еkleктикою - поєднанням різних історичних стилів в одному архітектурному об'єкті (ансамблі). Серед її напрямів особливо поширюється віденський ренесанс. Загальне архітектурне обличчя українських міст приймає віденську моду. Зокрема, найхарактернішими зразками цього стилю є оперні театри Одеси, Львова та Києва.

Різновидом еkleктики стає псевдовізантійський (псевдоруський) стиль. Він насильно впроваджувався в Україні в церковному будівництві, архітектурі, скульптурі. Гаслом цього стилю була формула триєдності "самодержавство-народність-соборність". Розпочалися урядові реставраційні роботи пам'яток будівництва княжої доби, зокрема, будов Херсонеса

IV-X ст. в Севастополі, Десятинної церкви у Києві (X ст.), перебудовано кафедру собору у Володимирі-Волинському та Василівську церкву в Овручі (XII ст.) тощо. До збудованих пам'яток цього напрямку належать Володимирський собор (первісний проект - арх. І. Штром, пізніше роботу над будівництвом собору продовжили архітектори П. Спарро, О. Беретті за участю Р. Бернгардта, К. Маєвського та В. Ніколаєва), пам'ятник князю Володимиру (арх. О. Гон, скульптори В. Демут-Малиновський та П. Клодт) у Києві, Олександрівська церква в Кам'янці. Для підкреслення значення "возз'єднання" України з Росією царський уряд виділив кошти на виготовлення пам'ятника Б. Хмельницькому (скульптор М. Микешин) - споруди енергійної, динамічної, що була встановлена на Софійській площі в Києві 1888 р.

На межі XIX і XX ст. еkleктика в будівництві еволюціонує до стилю модерн, відомого в західноукраїнських землях як віденська сецесія. Для цього стилю характерна асиметричність планування, використання нових будівельних матеріалів (бетону, скла, литого заліза) для оздоблення будинків, естетика ламаних та гнучких ліній. У цьому стилі збудовано залізничні вокзали у Львові та Жмеринці, торговельно-промислова палата і готель "Жорж" (арх. І. Левинський) у Львові, більшість забудов житлового та громадського призначення всіх великих губернських міст, зокрема, будівля київського цирку Крутікова на Печерську в Києві, будинок архітектора В. Городецького (будинок "з химерами"), Бесарабський критий ринок (арх. Г. Гай), станція вокзалу "Київ-товарний", будинок І. Мороза в Києві.

З початком XX ст. в рамках модерну розпочинається відродження українського архітектурного стилю, який мав два напрями: 1) використання мотивів українського бароко (житлові будинки архітекторів Д. Фетисова у Запоріжжі та П. Альошина у Києві); 2) використання мотивів народного дерев'яного зодчества (будинок земства в Полтаві - арх. В. Кричевський, інтер'єри С. Васильківського). Поєднання цих двох напрямів перетворилося на справжній архітектурний бум особливо у будівництві міських житлових споруд, ряду приміських вілл, а також приміщень громадського призначення.

Українська скульптура другої половини XIX - початку XX ст. несе на собі відбиток класицизму, бо переважна більшість українських скульпторів отримувала освіту в академічних установах Росії та Європи. На національному ґрунті їм певною мірою вдалося наблизитися до реалістичних принципів відображення дійсності, але здебільшого це були салонні бюсти та мініатюри. Серед монументальних пам'яток слід відзначити роботи П. Забіли (погруддя Т. Шевченка та М. Гоголя для пам'ятників у Ніжині), Л. Позена (пам'ятник І. Котляревському в Полтаві), Ф. Каменського (один з перших бюстів Т. Шевченка, 1862), Ф. Балавенського (погруддя М. Кропивницького в Харкові), Г. Кузневича (скульптура "Гончар" у Львівському промисловому музеї), І. Кавалерідзе (пам'ятники княгині Ользі в Києві, Г. Сковороді у Лохвиці), скульптурні портрети М. Парашука.

Динамічнішим у цей період став розвиток образотворчого мистецтва. У другій половині XIX ст. класичні, монументальні та академічні полотна (наприклад "Танок серед мечів" Г. Семирадського) поступаються роботам майстрів, чия творчість чарувала своєю інтимністю, а не імпазантністю. Це означало, що мистецтво менше обслуговувало пишні палати магнатів та вельмож, а більше пішло на послуги середніх верств населення.

Питання для самоперевірки:

1. Найяскравіші представники української культури 19 ст.?

Домашнє завдання: законспектувати матеріал з теми та дати відповіді на питання для самоперевірки.

Рекомендована література: Чорний І. В. Культурологія. – К., 2017; Чорненький Я.Я. Культурологія. Теорія. Практика. Самостійна робота. Навчальний посібник. - Київ: Центр навчальної літератури, 2017.

Шановні учні! Нагадую, що на виконанні вами завдання чекає моя електронна пошта: kvasha.n.v@gmail.com або Вайбер чи Телеграм за номером: 093-74-98-200, але не пізніше 20:00